

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
ГЖ1. [REDACTED]
09.09.2013.године
Нови Сад

ОСНОВНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено	
Обично дана _____	Рно _____
Примерава _____	прилога _____
ПРИМЉЕНО 25 SEP 2013	
Таксирано са _____ дин. Без таксе	
Мањак таксе од _____ динара	
Број _____	201 _____ Потпис _____
Време: _____	

09.10.013

У ИМЕ НАРОДА!

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија [REDACTED], председника већа, [REDACTED] и [REDACTED], чланова већа, у парници из радног односа тужиље др. [REDACTED] из Новог Сада, улица [REDACTED] [REDACTED] коју заступа [REDACTED] адвокат у Новом Саду, против туженог [REDACTED] из Новог Сада, улица [REDACTED] кога заступа [REDACTED] адвокат у Новом Саду, ради поништаја одлуке и исплате, одлучујући о жалбама тужиље и туженог против пресуде Основног суда у Новом Саду пословни број П1. [REDACTED] од 18.02.2013.године исправљене решењем истог суда пословни број П1 [REDACTED] од 12.06.2013.године, у седници већа дана 09.09.2013.године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА се пресуда Основног суда у Новом Саду пословни број П1. [REDACTED] од 18.02.2013.године, исправљена решењем истог суда пословни број П1. [REDACTED] од 12.06.2013.године у делу одлуке о трошковима парничног поступка и предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање,

док се жалба туженог као неоснована **ОДБИЈА** и означена пресуда у усвајајућем делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаном првостепеном пресудом поништена је одлука туженог о исплати отпремнине број [REDACTED] од 30.05.2012.године.

Обавезан је тужени да тужиљи на име разлике између исплаћене и припадајуће отпремнине због одласка у пензију исплати износ од 246.486,33 динара са законском затезном каматом од 31.05.2012.године до исплате у року од 8 дана од дана правоснажности пресуде под претњом извршења.

Обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 33.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате, у року од 8 дана од дана правоснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против ове пресуде тужиља и тужени су изјавили благовремене и дозвољене жалбе. Тужиља првостепену пресуду побија у делу одлуке о трошковима парничног

поступка са предлогом да се првостепена пресуда у побијаном делу укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање. Тужени првостепену пресуду побија у усвајајућем делу због свих законских разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. ЗПП-а са предлогом да се првостепена пресуда у побијаном делу укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на жалбу туженог није дат.

Испитујући првостепену пресуду на основу члана 386. став 3. ЗПП-а другостепени суд је нашао да је донета без битних повреда одредаба парничног поступка, уз правилно и потпуно утврђено чињенично стање на које је правилно примењено материјално право када је тужбени захтев тужиље усвојен. Међутим, приликом одлучивања о торшковима парничног поступка првостепени суд је због погрешне примене материјалног права чињенично стање непотпуно утврдио.

Према чињеничном утврђењу тужиља је била запослена код туженог на пословима саветника за област анестезије до 18.04.2012. године када јој је престао радни однос због одласка у старосну пензију по решењу [REDACTED] од 20.02.2012. године у ком решењу се наводи да има и право на отпремнину. Тужени је одлучујући о захтеву тужиље дана 30.05.2012. године донео одлуку о исплати отпремнине број [REDACTED] којом је тужиљи одобрена исплата отпремнине у износу од 175.395,00 динара. У одлуци је наведено да се отпремнина исплаћује у висини накнада која се признаје на терет средстава здравственог осигурања, а утврђује се у висини три просечне зараде по запосленом у Републици Србији према последњем објављеном податку органа надлежног за послове статистике, односно неопорезивог износа на дан исплате. Одлука је донета на основу члана 192 и члана 119 став 1 тачка 1 и став 3 Закона о раду, члана 19 Статута туженог, сходно члану 51 Уредбе о накнади торшкова и отпремнини државних службеника и намештеника у складу са Инструкцијом РЗЗО- Сектора за економске послове 03 број 121-983/11 од 29.07.2011. године. У поуци о правном леку је наведено да се против ове одлуке може покренути спор пред надлежним судом у року од 90 дана од достављања а одлуку је тужиља примила 06.06.2012. године.

Тужиљи је дана 31.05.2012. године исплаћена отпремнина у износу од 175.395,00 динара.

Утврђено је да је просечна зарада у Републици Србији за период од 01.04. до 30.04.2012. године износила 55.505,00 динара док је просечна плата тужиље за наведени период износила 140.627,11 динара а да су три просечне плате тужиље износиле 421.881,33 динара те када се од овог износа одбије износ од 175.395,00 динара добија се износ од 246.486,33 динара.

Тужиљи запосленој на Медицинском факултету Универзитета у Новом Саду исплаћена је у току 2012. године отпремнина због одласка у пензију у износу од 142.261,68 динара.

Код туженог је у спорном периоду био на снази Посебан колективни уговор који је чланом 2 став 1 предвиђао да се непосредно примењује у здравственим установама чији је оснивач Република Србија. Чланом 107 став 1 алинеја 1 Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија предвиђено је да је послодавац дужан запосленом да исплати отпремнину при одласку у пензију најмање у висини 3 просечне плате запосленог у моменту исплате, с тим што тако исплаћена

отпремнина не може бити нижа од три просечне плате по запосленом код послодавца у моменту исплате, односно 3 просечне плате по запосленом исплаћене у Републици Србији према последњем објављеном податку Републичког органа надлежног за послове статистике, ако је то за запосленог повољније. Након тога Министарство рада и социјалне политике донело је одлуку о примени Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србије на све послодавце који обављају здравствену делатност, односно одређене послове здравствене делатности, која је објављена у Службеном гласнику Републике Србије број 42/2010 од 18.06.2010.године којом је чланом 1 предвиђено да се Посебан колективни уговор за здравствене установе чији је оснивач Република Србија примењује и на послодавце који обављају здравствену делатност, односно одређене послове здравствене делатности а који нису учествовали у његовом закључивању.

Такво чињенично стање првостепени суд је утврдио на основу оцене изведених доказа. Дату оцену изведених доказа прихвата и другостепени суд и на њу упућује. Утврђено чињенично стање се наводима жалбе туженог не доводи у питање иако се првостепена пресуда побија и због тог законског разлога.

Неосновани су жалбени наводи туженог да је приликом исплате отпремнине тужилац поступио у складу са одлукама свог оснивача и установе која је надлежна за расподелу средстава – Републичког Завода за здравствено осигурање који је донео одлуку о исплати отпремнина за одлазак у пензију запосленима у здравственим установама на терет средстава здравственог осигурања дана 30.06.2011.године о чему су обавештене све филијале са пратећом инструкцијом о поступању, те да је та одлука била основ за исплату отпремнине тужилац, обзиром да је тужени по директном ингеренцијом Републичког Завода за здравствено осигурање у погледу потрошње буџетских средстава којима може располагати само наменски и у складу са одлукама Републичког Завода за здравствено осигурање. Неосновани су и наводи да тужени није могао да поступи супротно од одлуке свог оснивача, обзиром да је на име исплате отпремнине за запослене који су отишли у пензију добио управо износ средстава који је утврђен на основу поменуте одлуке те није имао могућности да поступи другачије као непрофитна установа која добија средстава из буџета и мора наменски њима располагати под претњом законских санкција како за саму установу тако и за одговорна лица. Другостепени суд налази да је оспорена одлука о исплати отпремнине донета на основу члана 192 и 119 став 1 тачка 1 и став 3 Закона о раду, на основу члана 19. Статута туженог сходно члану 51 Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника, у складу са Инструкцијом РЗЗО – Сектора за економске послове од 29.07.2011.године, тако да се не ради о одлуци већ о инструкцији која је приложена списима предмета. Један од основа доношења оспорене одлуке је Уредба о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника која се у конкретном случају не може применити јер тужилац није била државни службеник у смислу члана 2 Закона о државним службеницима већ здравствени радник. Закон о здравственој заштити (Службени гласник РС“ број 107/2005, 88/2010, 57/2011 у члану 165 став 1 даје дефиницију и статус здравствених радника. Здравствени радници су према овом Закону лица која имају завршен медицински, стоматолошки, односно фармацеуски факултет, као и лица са завршеном другом школом здравствене струке, која непосредно као професију обављају здравствену делатност у здравственим установама или приватној пракси под условима прописаним овим Законом. Инструкција РЗЗО – Сектора за економске послове је заправо технички акт односно представља упутство о начину примене закона и подзаконских аката па не може представљати основ одлуке којом се утврђује висина отпремнине запосленом у здравственој установи.

Законити основ за доношење одлуке је Посебан колективни уговор за здравствене установе чији је оснивач Република Србија који се непосредно примењује на све послодавце који обављају здравствену делатност. Одредбом члана 107 став 1 тачка 1 ПКУ прописано је да је послодавац дужан да запосленом исплати отпремнину при одласку у пензију најмање у висини 3 просечне плате запосленог у моменту исплате, с тим што тако исплаћена отпремнина не може бити нижа од три просечне плате по запосленом код послодавца у моменту исплате, односно три просечне по запосленом исплаћене у Републици Србији према последњем објављеном податку Републичког органа надлежног за послове статистике ако је то за запосленог повољније. Стога је оспорено решење донето погрешном применом материјалног права. Околност да је тужиља и код другог послодавца остварила право на отпремнину нема значаја за одлучивање о тужбеном захтеву тужиље, јер је наведеном одредбом ПКУ прописан најнижи износ отпремнине. Првостепени суд је стога донео правилну и закониту одлуку када је поништио одлуку о исплати отпремнине и обавезао туженог да тужиљи исплати разлику до износа припадајуће отпремнине.

Неосновано се жалбом туженог указује и да је пресуда донета уз битну повреду из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП-а јер пресуда нема недостатака због којих се не може испитати а о одлучним чињеницама су дати јасни и ваљани разлози. Жалбени наводи туженог нису од значаја за другачије одлучивање о тужбеном захтеву тужиље.

Оцењујући жалбене наводе тужиље другостепени суд налази да се основано жалбом указује да је тужиља определила захтев за накнаду свих трошкова парничног поступка, тражећи и трошкове судских такси на дан закључења главне расправе а да је првостепени суд пропустио да одлучи о захтеву за накнаду трошкова судских такси. За сада се из списка предмета не може утврдити да ли су ови трошкови за тужиљу заиста и настали јер нема доказа о томе да је извршен обрачун трошкова по основу судских такси, због чега је пресуда у делу одлуке о трошковима парничног поступка укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку првостепени суд ће утврдити издатке које је тужиља имала а који су учињени у току или поводом поступка. Након тога ће донети нову, правилну и закониту одлуку о трошковима парничног поступка, на основу одређеног захтева тужиље.

С обзиром на изложено а на основу члана 390. и члана 401. став 1. тачка 3. ЗПП-а одлучено је као у изреци ове пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА

Персида Јовановић, с.р.

Зто: